

V mrazivým ránu.

V mrazivým ránu,

já hlavu si lámu.

Ptám se, zda je to možné nebo ne,

že je to psisko teď hodné? ☐

Tali je teď za docela hodnou a milou Pipí (vysvětlení autorky ☐ - označení Pipí, Pipinko u mě platí pro mooc hodný a roztomilý pejsky, NESMĚJTE SE MI!! ☐ ! A když pes přiběhne na neoficiální a familiérní zavolání “Pipííí poood’ honéém!”, jest to znamením, že si rozumíme. Úplně boží bylo, když jsem volávala “Kdepak sou ty Pipiny??” a dořítíl se ke mně Ešus a Bubinka ☐ - nebo pak Bubinka a Rumíček. To se kolemjdoucí docela divili. A já se jim nedivím, to se přiznám) No a Tali už teď momentálně je tak trochu Pipinka, no. Musím si to pořádně užít!! Pořádně.

Ráno bylo parádně, mrzlo, žádný bláto a!! A!! To nejdůležitější??? NO JE SVĚTLO UŽ!! To se to venčí. Parádička. Vzala jsem je zase oba naráz. Plán byl, že i dneska už z domu půjdeme všichni na volno. Jenže jsem dveřmi viděla paní s malým štěkavcem, kterej furt ječí. To zpravidla Tali hodně zajímá, bere to jako výzvu ke hře, což rozhodně nebývá u těchto uječenců záměrem a situace jest pak bouřlivá. Takže jsem ji šupla na vodítko a se slovy “Tak Pipiny, jdeme SE MNOU.” jsme vyšli ven. Uječenec kupodivu neječel, takže Tali nezajímal a já ji mohla pustit z vodítko. A - ŠLI JSME. Prostě jsme šli. Nevzala jsem to tentokrát na louku, ale opačně. Směrem k vedlejšímu domu.

Pod smrkem tam zase někdo naházel krajíce chleba. Tak byla možnost si potrénovat (to se to trénuje s košíkem na kušně ☐) a pak jsem je vzala hezky cestou která vede dům, zkusmo s Tali stále na volno, ať se i tady v místech, kde civilizace začíná, trochu zlepšuje v ovladatelnosti. Byla hodná, reagovala hezky na velekytologické povely typu “Musíme počkat na Rumouše, Tali, nechod’ nikam.” ☐ . Jen na rohu domu už to nevydržela a vypálila. K Talibufetu. Doběhly jsme současně. Oproti dřívějším dobám jsme se ovšem velmi krátce domluvily, že tohle NE! . A vrátili jsme se- s Tali u nohy - zpátky tam, kde jí to katapultovalo do prostoru.

A dali jsme si to všichni celý znova, klidně jsme došli tam, kam měla namířeno a tady mi to celý rozbořil Rumouš, který se rozradostnil, rozpumprdlíkoval a s výrazem: "JOOOOOOOOOOOOOOOO ZABIJU TĚĚĚĚ, ZARDOUSIM TĚĚĚĚ!" do ní vlítnul jak do cukrárny. A spustil veleboj a velehoničku. Někoho vychovávejte, když vám cválá a řve v urputný bitce opodál. □ . Tak jsem si cukla ramínky a šla za nima dolů. Neříkala jsem nic. Tali se plížila k rákosí a Rumíček chtěl balonek. Vyhověla jsem mu a šli jsme se honit kolem lavičky a Fleky nechali štrachat se v rákosí. A hádejte co se stalo, když jsem zapískala. Tiše a na hubu a ne na výraznou píšťalku. No! Jo! Fleky se z rákosí nařítily k nám. Moc se mi to líbilo.

A protože mě minule napadla ta myšlenka, že míříme-li k poslednímu paneláku u tramvají podél potůčku, je Tali neovladatelná, zatímco míříme-li tam po louce, už je víc za tu ovladatelnou a laskominám tam v dálce uloženým spíš odolá, vzala jsem to dneska tím směrem schválně podél potůčku. Stříhla jsem si s ní na břehu malilinkatou poslušnost a šlo se dál. Jak jsem viděla, že to na ní přišlo :-), ozvalo se drncivý "VaRRRRuju TĚ, VaRRRRuju, Talino! TADY deme!" A..... jo, vážně se šlo tady. A společně jsme vyšli nahoru na louku.

Tam jsem vytáhla dva tenisáky a odolala nutkání, sundat Flekatici košík, aby se jí líp hrálo. Důrazně jsem si připomenula, že mi musí být víc než jasný, co by následovalo □ . Na tyhle věci má mozkových buněk až dost, takže by toho využila a letěla by za ten barák natošup, aby zúročila to, že má konečně kušnu volnou. Jen ať se snaží. Když se tomu trochu věnuje, sebere i ten tenisák s košíkem. Takhle to bylo aspoň zajímavější. Honila si tenisák packama a vystřelovala si ho. Pak vždycky stála a čekala, až dojdou a čutnu jí ho. Střídala jsem je poctivě. Pak se jí konečně podařilo tenisáka sebrat a toooo bylo slááávy, tooo bylo slááávy. Mnoho vítězných koleček si proběhla. A pak sama přišla, ať ho hodím.

Velmi, velmi jsem v tento moment ocenila to, jak jsme s Rumíčkem sehraní, jak si vzájemně rozumíme. Páč..... jsem kopyto a ten tenisák jsem mrskla tak blbě, že letěl přímo na něj. Zařvala jsem "Pozor!" a on v ten moment vyndal z nožiček nějaký výsuvný pérka a hópнул z místa do strany. Akorát včas. Nešlo o tenisák, který by ho trefil, ten by mu nic neudělal. Šlo o ten kolos co se řítí za ním. Páč rozjetý stádo zdivočelých Fleků JE prostě životu nebezpečný, když se o vás zastaví. Pokud teda nejste panelák, tam je to jedno □ . Maximálně popadaj lustry do třetího patra. Tak jsme si tak pěkně řádili s tenisákama, až se nám zasejc čas nachýlil.

V mrazivým ránu.

Tali si ještě musela zajít k holubímu domu a poté jsme si hezky měli možnost dát další trénink na téma "Bufetit se nebude." Kdyby měla aspoň jednu, dvě mozkový buňky k tomu použitelný, tak už má dávno stokrát dotrénováno. Domů jsem to zase vzala před domy ať se Fleky tuží v tom, že tady se nelítá, ale prostě se chodí. A já si říkala, že vlastně byla právě docela hodná. Tak jestlipak jí to vydrží až do odpoledne?